

Het was blijkbaar pas weer opgeschilderd, ook de pannen op het dak glinsterden van nieuwhed; beneden was de gevel uitgebroken en in bruine zandsteen en rose graniet weer bijgemaakt; alles glom van verzorging, het zonlicht flikkerde in de koperen stangen der deuren en op de letters in den gevel, die er uitzagen als reusachtige vergulde chocoladebaksels; Walchersche Credietbank las Simon; daar binnen werkte het bankbedrijf achter de ijzeren tralies der spiegelruiten.

„De Directeuren wennen vast aan 't gezicht,” had Jan schamper opgemerkt, toen ze er samen eens langs liepen.

Simon ging weer wat sneller voort; hij durfde het zich zelf nu wel te bekennen, dat zijn voorgewende gang naar de boerderij maar een verzinsel was geweest, om uit te kunnen gaan op dit ongewone uur, zonder dat het teveel de aandacht zou trekken; hij had op de boerderij niets te doen, voelde veeleer een grooten tegenzin in een wandeling naar de hoeve door een modderig kleipad langs kale akkers, waarover nu in de wat klamvochte lucht de wee-zoete dwalm nog zou hangen van de verspreide en nog niet ondergeploegde beer; hij kende dat.

Ook voelde hij weinig geneigdheid om te luisteren naar de vervelende relazen van Tange en zijn gezin, dat toch altijd lichtelijk ontsteld was door zoo'n bezoek, waarin het meer een wantrouwige contrôle dan een gewone belangstelling vermoedde.

Neen, het eigenlijke doel van zijn uitgang was om eens voorbij het huisje te wandelen van mevrouw Leenbach, een ondernemen waaraan zijn hoopvolle fantasie de heerlijkste mogelijkheden verbond; ze zou wellicht juist buiten staan.... een groet.... een praatje.... een uitnoodiging om even binnen te komen.... in den tuin desnoods om naar de kippen te kijken... en dan... een vaag visioen van zoete romantiek!

Doch toen hij de Nederstraat ten einde was geloopt, was er toch iets, dat hem weerhield dadelijk den Singel op te gaan, waar ze verderop, nog een eindje voorbij de Koepoort woonde; hij sloeg af op 't Veersche bolwerk.

Van alle wallen die de oude stad omsloten met een krans van kostelijke plantsoenen vol zwaar geboomte en met telkens verrassende doorkijkjes op bevallig slingerende paden en glanzende waterpartijen, werd alleen dit bolwerk juist een weinig verwaarloosd; een onaanzienlijk stadsbrok van bouwvallige en armetierige huizen sloot er tegen aan; er was een lichte verwildering in het oude hout, waaruit groote doode takken nimmer werden verwijderd, de heesters schenen er minder zorgvuldig gesnoeid, de grasranden waren ingetrapt en in de perken overheerschte het onkruid; er plachten daar weinig stille wandelaars te komen; wat havelooze kinderen rumoerden en ravotten er meestal aan den waterkant en bedelden om centen, kiffpratende vrouwestemmen klonken er en alderhande huisgeluiden drongen er uit de schamele woningen langs den rand.